

"Ολοι κλαίν τήν συμφορά μου
και γι'αυτόν τόν κόκορά μου
μ'έρωτουνε στή Βουλή
κοκορόμαζοι πολλοί.

"Ηταν κόκορας νυχάτος,
ντουρος, νυχποδαράτος,
κι'έκορδωνετο χορτάτος
σάν νά κυβερνοσε κράτος.

"Όταν λιγοστεύ'ή στάνη
του κύρ Κόντε του τσοπάνη,
τόση λύπη δέν τόν πιάνει
και σκασιλας στενοχώρια,
δσο σήμερα πού χάνει
κοτοπούλια και κοκορίκια.

Τί τόνόρε μ'ώφελει
σάν μ'άφινουν δίχως κότα;
δέν άκούω στήν αύλή
κακαρίσματα σάν πρώτα.

Μήτε βλέπω κών αύγώ
δίκελο και τρικωλο...
δέν τού'πίστευα κι'έγω
τουτο-τό ρεντίκολο.

"Ω Τιτόν, μ'πέν δενούτο,
μαθ τόν'πήραν τόν νυχάτο,
τέτοιο ξαφνικό σάν τουτο
κά'ρο φαίνεται πενοάτο.
Τέτοιο κλέψιμο γι'αμά
είναι θρήνος έν Ραμξέ.

Καλώς ώμισες, αμικό,
μές στή συμφοράς τής τσοσας
και του Κόντε τήν ζημιά.

Μουκ'έβαν τόν κοκορικό,
πούγε γύρω γύρω κλώσας
και δέν τούφραγε καμμά.

Κι'όταν φίλος μ'άπαρηγίται και σκληρά μ'έλημονξ
δέν θ'άκούω, πατριώται,
τόν άλέκτορά μου τότε
τρεις γι'αυτό ν'άκαρηνξ.

Κότας μου, κοτοούλιας μου,
τ'όβγαξαι μου, φυρούλιας μου.
"Όχι! πουλάκι μ',
αυγουλάκι μ',
κοκοράκι μ',
κοτετσάκι μ'.

Τέτοια λέει, βρέ κωθόνι,
κι'όλοι στίκουν σκυθροποι,
και προσμένει τόν Τιτόν
τόν καμώ του νά τού πξ.

Π.—Μά κι'έγω, βρέ Φασουλή μου, πού'έκει και πού'έδω
γιά τής κόταϊς θρηνοδω,
κι'άνακρίνω κι'έξετάζω
σοδαράϊς λωποδουσίαις
τής παρούσης έποχξ.

Και πηγαίνω και κυτάζω
τής πολλας έτοιμασίαις
τής λαμπράς υποδοχξ.

"Ένας παιάν από παντού χαριόδουος ήχει
κι'όλοι προτοιμάζονται γιά τήν υποδοχξ,
κι'έγω καυχώμαι πώς κανείς
κωθός δέν μένει κι'άδρανξ.

Βίβα λοιπόν Ιτάλια,
Ρώμαις και Κυρηνάια.
Θά πάω και τή φαμελιά
σέ φιλικό μαπαλκόν
νά'δξ τόν ξένο Βασιληξ,
νά'δξ και τόν Τιτόνι.

Και κωμωδία θά παιχθξ νομιζώ στό Παλάτι
μέ πνεύμα και μ'άλατι.
Μ'αυτά κι'αυτά τών Ιταλών ο Ρήγας θ'άπορηξ
και δέν θά θέλξ, Φασουλή, στή Ρώμη νά γυρίσξ.

Φ.—"Έδω πέρα, πού καθένας έτοιμξ κλεφτοκοτξ,
έρχονται τρανοί Ρηγάδες και βραβέουον άθλητάς.
Μή και σύ τήν τόσην αξίλην ξεπλωμένοσ άμαυροσ,
κι'έν φλογίξσαις Σγαρίλο,
"σόν Μαρτζάτικο τόν ήλιο,
είς τοús ίσχιους τών προτόνω Ισκιό πήγαϊνε νά'βρξξ.

Π.—Τέτοιο κράτος πάντ'άκιμάξαι και ποτέ του δέν γεραξ...
φ.—Πλήν φυλάξου, Περικλέτο, κι'αυτοκίνητο περαξ.

(Τό κυττόνι μέ κρού τρόμο
και πριν'πούν άκόμη κι'έλλα
δίνουμ μζά και πέρνον δρόμο,
και κτυπούν άπ'την τραγάλα
τά ποδάρια των'στών ώμο).

Και κωμωδίας ποουλίας,
μ'έλλουμ λόγουσ άγγελαίς.

"Εφημερίς τών Κυριών, πού πρόδοσ σημαίνει,
γενναία, ηθικήλευθος, και κοσμοτακωσμένη,
έσγάτως συνεπλήρωσεν είκοσι χρόνωσ βίον,
διδό και πρέπει πάγχρυσον είς τήν Παρρήν βραβεύον.

"Έκθεσίς στόν Παρισίον φωτογραφικών είκόνων
του κλεινού Μποσσονά, πούκίαι θαύμα σών αϊώνων.
Κάθε τόπος μας σημαίνων είς είναικας άναξίη,
προσεχξδς θά κάμη λόγον κι'ό σπουδαίος Σουαζύ.

Τά νευράσπαστα του Μούτσου, τά περιφραμα, τά νέα,
δρόμος Οφθαλμιατρίου κι'αύτων άριθμός ένά.